

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

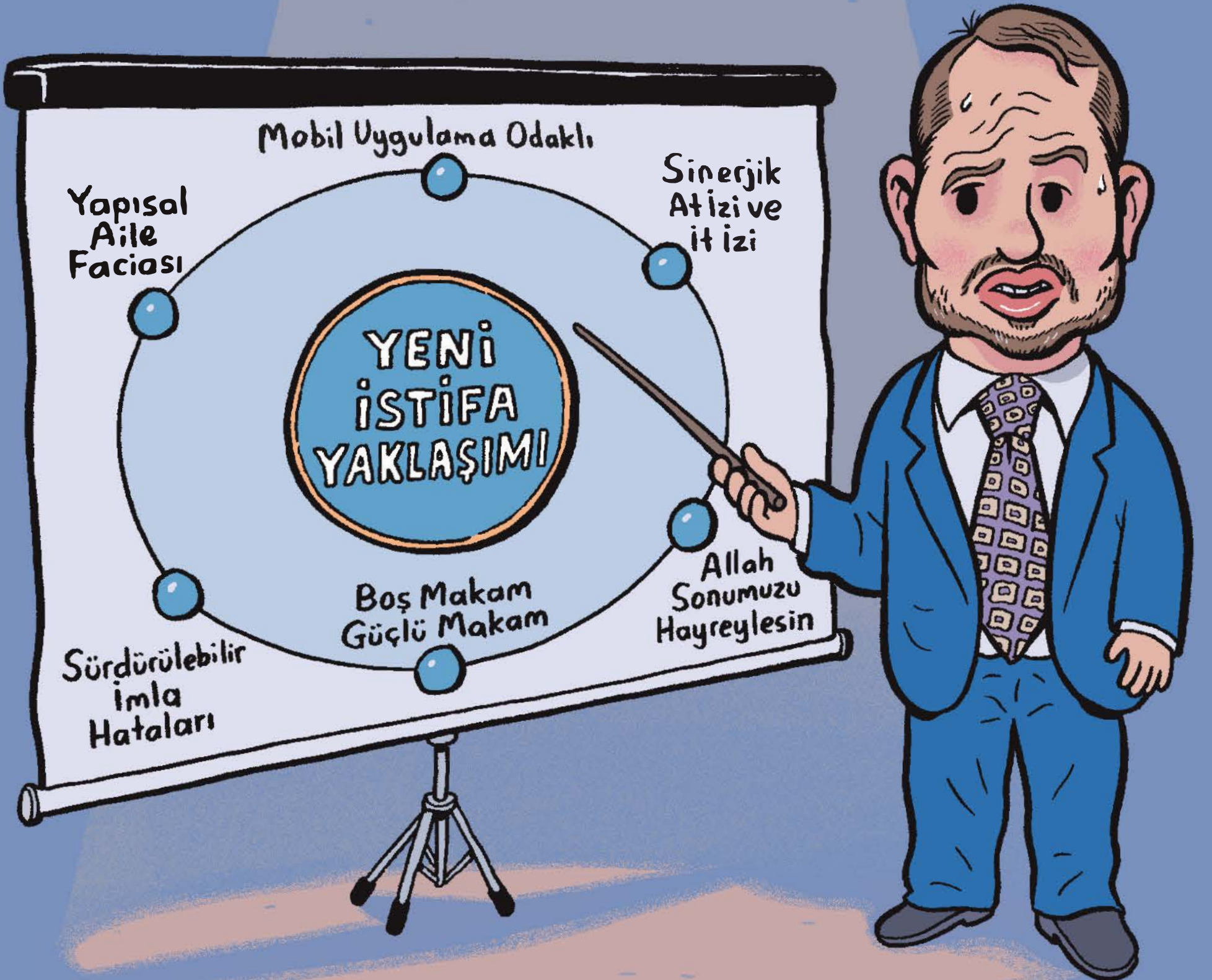

UYKUSUZ

11 KASIM ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/44 No:687
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.

Berat Albayrak, instagram hesabından yaptığı açıklamayla bakanlık görevinden istifa ettiğini duyurdu

Maşallah Deniz'e

Dikkat dağınıklığını sakarlıkla harmanlayıp olur olmadık yerlerde ailesini rezil eden bir çocuktum. Misafirlik çıkışı binilen taksilerde biraz önce yaptığım patavatsızlıklar, şımarıp hakkımdan fazla yediğim çikolatalar, kırdığım oyuncaklar üzerine hummalı ve acımasız bir değerlendirme yapıldı. Çocuklarıyla arkadaşça ve eşit ilişki kuran aileler birçok açıdan avantajlı olsa da 8 yaşında ve sakarsanız, o şeffaf iletişim acı verici olabiliyor. Taksiciden utandığım için ebeveynlerimin tenkitlerini sessizce dinleyip acele onaylarla geçiştiriyor, araçtan iner inmez

apartman koridorlarını inlete inlete kullandığım cevap hakkım ise komşuların sesimizi duymasından çekinen annem ve babam tarafından daireye girene kadar tepkisiz bırakılıyordu. Eve girer girmez sosyal çekincelerimizi portmantoya asıp evin salonunu büyük bir hevesle siyaset meydanına çeviriyorduk. Onların tecrübeleri, mantıklı argümanları, geniş kelime dağarcıkları; benim ise kalıplara ve görgü kurallarına sığmayan irrasyonel bağırışlarım ve en güçlü silahım olan gözyaşlarım vardı. Sürekli olarak misafirliğe gittiğimiz evlerdeki vazoları elime alıp koşmamın yanlış olduğuna dair tartışmalara olan ilgimi hızlı kaybederdim. O durumda da yufka yürekli ailemin duygularına hitap eder, tiz sesimle ağlayarak yumuşak bir iniş yapardım.

O ağladığım son tartışmamış, bilmiyordum. O yıl bütün sülaleyi etkileyen üzücü bir olay oldu ve herkes ağladı. Sadece şaka yaparken gördüğüm kuzenim, dağınık bıyığı sebebiyle yerleşik değerleri reddettiğini düşündüğüm akrabam, ilk kez o an, ağlarken gördüğüm akrabalarım... Herkes ağladı, ben hariç. Çünkü bir türlü odaklanamıyordum. Önümdeki helvayı hiç sevmememe rağmen bitirmeye çalışıyorum, yeni gördüğüm yaşlıların alın ve ellerindeki kırışıklıklarda kayboluyor ya da tam odaklandım derken birisinin ağlama sesi dikkatimi dağıtıyordu. O kadar çok zorladım ki kendimi ağlamaya, konuya tamamen yabancılaştım. Helvanın tadının kötülüğünü düşünerek, ağzıma helvadan tıkararak aradığım hüznü elde etmeye çalıştım, öğürmeyle sonuçlandı. Bunlar herkesin yaşayabileceği küçük duygusal aksaklıklar. Ama o gün tüm hayatımı etkileyecek bir dedikodu yayıldı, "Maşallah Deniz'e ağlamadı, hiç çocuk gibi değil."

Ağlamamam sükse yapmıştı. İlk kez bir şeyi yapamamış el üstünde tutuluyordum. O yaşta bilmediğim birçok şey vardı ve onlardan biri de kolay elde edilen itibarın bağımlılık yaptığıydı. O dönem gidebildiğim birçok yere gidip, diğer çocukların ağlayabileceği birçok durumda ağlamadım. Ben ağlamadıkça efsane de büyüyordu. Ev ev dolaşıp ağlamadım. Bisikletten düştüm, bacağıma yarım yine de ağlamadım. Müptelası oldum. Bir yerden sonra ağlamamaya alıştı piyasa, marjinal faydası düşmeye başladı. Bu krize de teyzem Derviş gibi yetiştirdi. Bana "Öptürürsen çikolata vereceğim" diyen birine (tam ben yanağıma uzatıp, Tadelle'yi kapacakken) "Deniz'i diğer çocuklar gibi çikolatayla kandıramazsın" dedi. Deniz çikolata yemiyor. Deniz çaya bile şeker atmıyor. İşleri büyütme rağmen etrafımdaki halk desteği kaybolmaya başladı ama bildiğim tek yol buydu. Liseye geçen Deniz geceleri uyumuyor. Deniz düzgün beslenmiyor. Herkes yaşamayı severken Deniz olur olmadık yerlerde intihar şakası yapıyor. Deniz saçını kesmiyor. Deniz hep aynı kıyafetleri giyiyor. Deniz düş almayı reddediyor. İşler kontrolden çıktı. Beni seven ve yanlış anlaşıldığımı düşünen (burun yalan söylemez!) son birkaç arkadaşım bir açıklama yapmamı bekliyor. Ve "Deniz diğer insanlar gibi değil, artık konuşmayı da reddediyor."

Keşke her şey 8 yaşında sandığım gibi basit formlere dayalı olsaydı. Bir şeyi sadece yapmayarak haksız kazanç elde edebilseydik ama bu sürdürülebilir değil. İspanyol paça pantolon giymeyi reddedip ortamınızda sıyrılırken, sikko bir referandumda sırf "yetmez ama evet" demediniz diye kendinizi Adalet Ağaoğlu'ndan daha değerli bir insan olduğunuzu sanırken ya da glüteni hayatınızdan çıkarırken insan kendini bulutların üzerinde gibi hissediyor. Ama sonrasındaki düşüş sert oluyor. Zirvede kalabilmek için sürekli takipte olmak gerekiyor, size ilk başta "Maşallah" diyenler bir süre sonra yok olur. Yapmadığınız eylemi sürekli güncellenmeniz gerekiyor. Günlük hayata karışıp "sıradan" insanların yaptıklarını gözlemlemek, sosyal medyayı iyi kullanmak, köşe başlarını tutan aykırı tiplerin etrafında bulunmak gerekiyor. Bu "yapmama" piyasası eskiden Kadıköy Akmar Pasajı, Beyoğlu sokakları gibi daha belirli merkezlerden yönetiliyorken dijitalleşen dünyayla birlikte günümüzde tamamen dağınık bir vaziyette.

Bu dağınıklık geriye birçok hüznü hikâye bıraktı. Mesela bütün sosyal ve kültürel kapitalini "Pop dinlemem ölene kadar metal!" cümlesine yatıran insanlar, bir sabah uydıklarında etraflarındaki herkesi "Her müzik türünü dinlemek lazım" cümlesini gururla sarf ederken buldu. Ya da benim hikayemi okudunuz, doğru zamanda doğru gözyaşlarını akıtmadığım için bana "Maşallah" fırlatan uzaktan akrabam yüzünden yıllarca sosyal ortamlarda mimiklerimi kontrol etmeye çalıştım. "Bana yakışan" tepkiler verebilmek için karşılaştığım duygusal olaylarla arama duvarlar ördüm. Geçen 18 yılın sonunda, fonksiyonunu kaybederek çoktan ölmüş bir suratla "Deniz niye gülmüyorsun hiç?", "Deniz ne düşündüğünü anlayamıyoruz" ve "Sosyopat suratı var sende" gibi cümlelerle anılıyorum. Eskiden bana şampiyonluklar getirmiş bu yüz, şimdi tabutum oldu. Sigara bile içmeyen, uyuşturucu kullanmayan, şiddetten ve adam öldürmekten uzak bir sosyopat... İnsan düşünmeden edemiyor madem böyle anılıyorum bari bir iki adli vakaya karışsam, milleti rahatsız etsem... Tek takıntısı insanlara kendini sevdirmek olan bir sosyopat, boşa harcanmış bir ömür.

UYKUSUZ

Yoksulluğun bir çok tanımı olduğunu öne süren Aile, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, "Aşırı yoksulluğu sıfırladık, istiyoruz ki göreceli yoksulluğu da azaltabilelim" dedi.

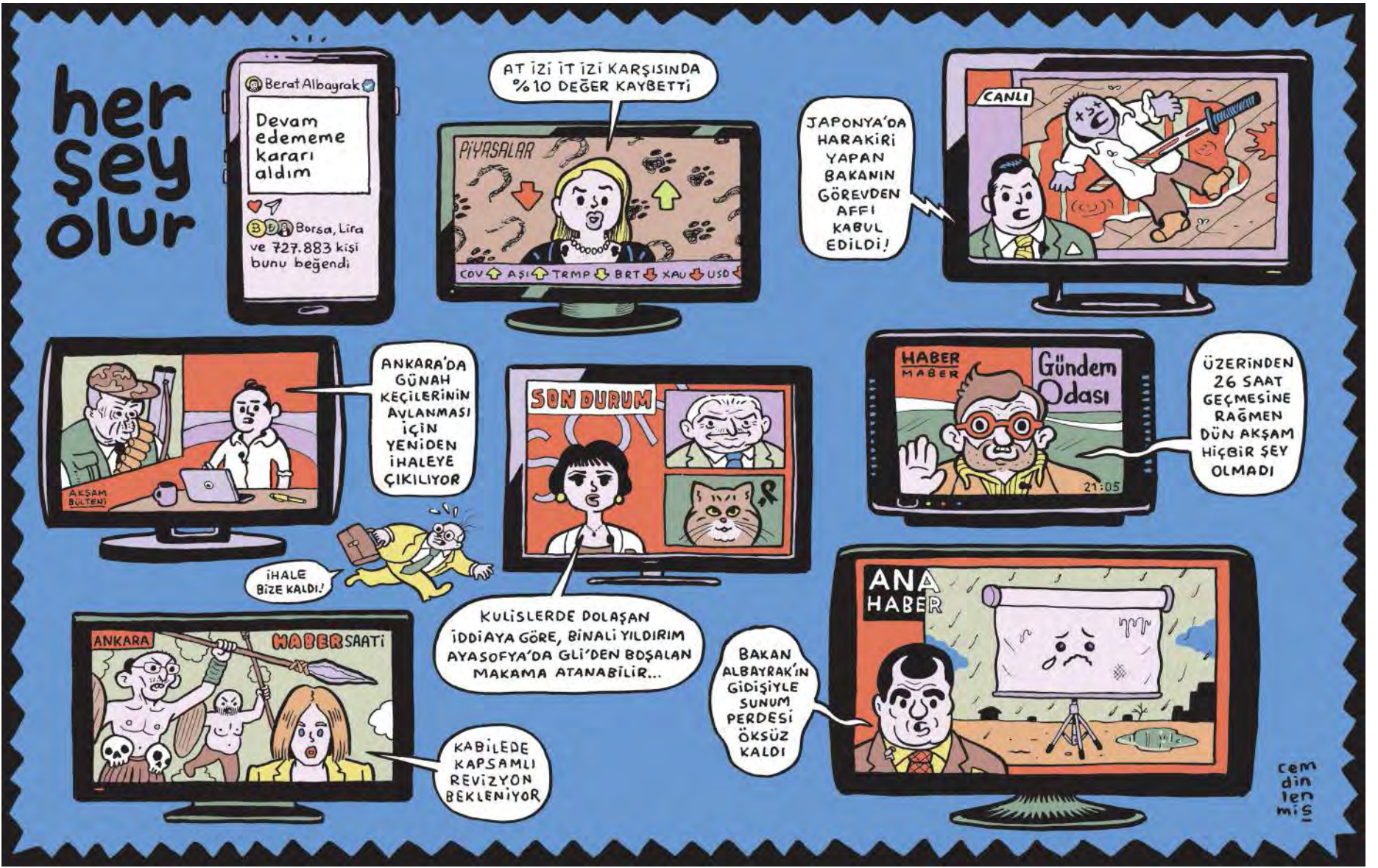

Berat Albayrak istifa etti.

Okulların depreme karşı dayanıklı hale getirilmesi için MEB bütçesinin 10 milyar lira arttırılması önergesi AKP-MHP oylarıyla reddedildi.

Emrah Ablak

"Melali anlamayan nesle aşına değiliz. / Sana yalnız bir ince taze kadın / Bana yalnızca eski bir budala / Diyen bugünkü beşer, / Bu sefil iştihâ, bu kirli nazar / Bulamaz sende, bende bir ma'na." - Ahmet Haşim, "O Belde" şiirinden

Şiirsiler

Hiç duaya kalmadı işimiz.
Çünkü
Duadır asıl işimiz...

Ah...
Boşlukta bir ünlemdir,
Mazlumunu arayan.

Toprak kokusu
Rahmetine şükran
Yağmurun...

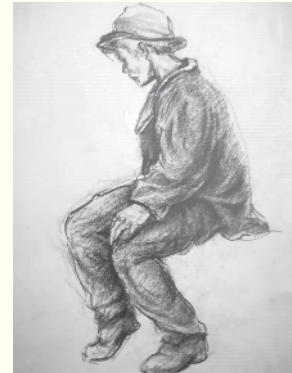
İnsanlık,
Her konuda gelişme halinde...
İnsanlık hariç!

Ceset,
Ruhun terkettiği
Eski sevgili...

Eski sevgili
Deyip geçersin,
Kalbinde sevdası
yepyeni...

Kavuniçi, toz
pembe
Nerede benim
renklerim?
Arsadan tapudan bahsediyor
denklerim...

Ümit
Hep güzeldir...
Gerçekleşmediğinde bile!

Bu kadar
Dışlanışımın dolayı
0 kadar içlenişim...

Rüyadır
Benim yaşadıklarım
İçimdeki ben için...

Anamlıdır
Senin hatan
Başkanın doğrusundan...

Ellerim...
Yazmadığım zamanlar için
Sizden özür dilerim...

Resim yaparken sen,
Ressam değilsin...
Resimsin.

İstanbul'da bir gece
Kedi benden korktu,
Ben polisten...

Şiir
Hiçbir işe yaramasa bile
Bari engeldir küfre.

İspanyol Meyhanesi
Kilidi vurdu artık.
Çünkü attaya gitti Timur Selçuk...

Ruhum
Sen de bağışla bu fakiri...
Ne yola vurdu, ne çöle düştü, ne dağı
deldi...

Geçerken bu dünyadan ruhlar / Alemine
gaybın sonsuz / Kavuşur tenleri ayın
kalbine Ah'lar! / Bu son vedadır
sonsuz...
Birikir şeffaf kucaklayışları ruhların /
Teninde birikir katmer katmer ayın /
Dokunsan dökülecek zar gibi ruhların /
Pulları ışıldar gövdesinde ayın / İşte bu
sessiz titreyişti sesi ayın...
Dön yine dön, gümüş pullarını göm /
Yüreğimin en gizli yerlerinde Tanrım /
Uyur benim ve ay güzel ay, sen / Arsız
ışığınla ninniler söylersin
En uslu geceme.

SESSİZLİĞİ
ANLAMAYA
ÇALIŞTIKÇA...

...ELİMDE SADECE
SÖYLEMEYE KORKULAN
HER ŞEYİ DUYMAYA
HAZIR HALE GELMEK
KALDI.

ASLA
SAHİP
OLAMAYACAĞIN
ŞEYLER
YÖNÜ

BU YÖNÜ
TAKİP EDEYİM
HEM OYALANIRIM
HEM BUNA
HAYAT DERİM!

HER
GİTTİĞİM
YOLA
İNANIRIM

AMA
KAYBOLMAKTAN DA
KORKARIM...

O YÜZDEN GELDİĞİM
YOLLARI TEKRAR
BULABİLEYİM DİYE
ARKAMDA
PARÇALAR
BIRAKIRIM...

...KENDİMDEN
PARÇALAR.

VAROLUŞ HALİ
SANCILI...

...AMA 'UMURSAMIYOR
OLUŞ', BU SANCILIYI BASTIRIYOR.

BENİ BEN
YAPAN
ŞEYİN
İSTEKLERİM
OLDUĞUNU
SANIYORDUM

MEĞER
İSTEKLERİMLE
NASIL
BAŞA
ÇIKTIĞIMMIŞ

CİDDİ CİDDİ EVLENMEYİ
DÜŞÜNÜYOSUNUZ YANİ*

HEMEN DİİL YA ...
BİKAÇ SENE SONRA
FİLAN BELKİ.**

* O HERİPLE Bİ ÖMÜR GEÇER Mİ?/
** BEN DE FARKINDAYIM DA ZAMANI DÜZELEMİZ Mİ?

... SONRA PAT DİYE
ODAYA GİRDİLER
AHMET VAR VASENDE
TANIVOSUN*

HI...HI... **

...BU ATLADI ÖNE...

* HEP BEN KONUŞUYORDUM AMA ARADA SİZE DE
SÖZ VERİYOMUŞUM GİBİ OLSUN...
** HADI ANLAT ARTIK / BİTİR!!

BİŞEY İSTİYOMUSUNUZ
DIŞARDAN?..

NE ALINCAK?/
BEN GİDEYİM!..*

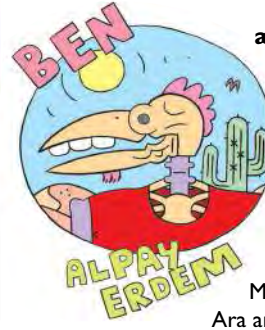
* BABAN SAATLERDİR SALMIYO / SİĞARA İÇMEM LAZIM!

RENKLİ Mİ
YIKADIN?*

EVEEET /
SEPET DOLMUŞTU**

* NİYE SÖYLEMİYOSUN / BENİMLİKLER DE VARDI!!
** KÖYSAYDIN SEPETE / TEK TEK KİRLİLERİN / Mİ ARIYCAM!?

æ Merhaba.

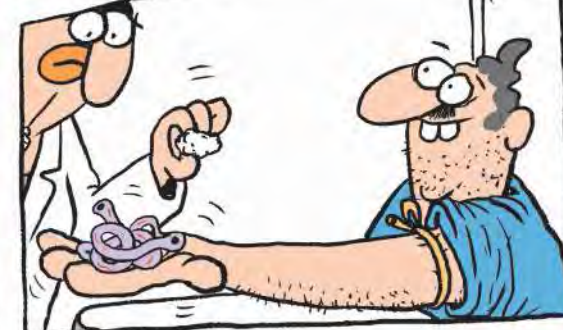
æ İlginç bir şekilde "Turan Dursun" ile "kuran kursu" zorlasan aynı şey.

æ Size biraz Mahir'den bahsetmek istiyorum. Balık Mahir'den. Kendisi balık değil. Balık pişirir bize, balık ikram eder. Böyle bir insan Mahir. Bizim aile dostumuz. Çekirdek aile. Mahir, Sultan, ve küçük oğulları Oğuz. Aynı bizim gibi. Hazar Oğuz'la kanka. Özlem Sultan'la. Ben de Mahir'le. Mahir süper bir kişi. Yakın da oturuyoruz.

Ara ara bizi eve balık yemeye çağırır. Rakı balık hesabı.

Şahane sofralar kurar. Hayatımda en mutlu olduğum anlar, Mahir'in balığı pişirip de ağzıma kattığı o anlar diyebilirim. Diyebildiğim için de diyorum zaten. Diymeseydim demezdim çünkü ben diye düşünüyorum. Diye biliyorum ki diyorum. Aklım sevinçten uçuyor, bir şey olacak da bizi balığa çağırarak Mahir yine diye. O kadar mutlu oluyorum ki. Mahir zaten hep beni mutlu ediyor. Beşiktaş'ın maçlarını bir Galatasaraylı olarak locadan izliyorum mesela Mahir sayesinde. Mahir bunu da ayarladı. Şimdi de yeni bir şirket kurmuş, şirket olarak oyunlarımı sponsor olmak istiyor. Ya sen nasıl güzel bir insansın Mahir, seni bana Allah mı gönderdi. Hayatımda hiç kimse beni senin kadar mutlu etmedi. Seni seviyorum Mahir. Daha doğrusu seviyordum. Her şey ne kadar da güzel başlamıştı o gün yine halbisi yine. Resmen halbisi yine, O gün yine. Ailecek o gün yine parka gitmiştik çocukları gezdirmeye. Ağzının içine bakıyordum Mahir'in, bizi o akşam yine balığa çağırır belki diye. O kadar da güzel pişiriyorsun ki. En güzel balıkları alıp, en güzel bir şekilde pişiriyorsun. Galiba ben sana aşıkım Mahir. Aşıkım galiba daha doğrusu. Artık senden tiksiniyorum. İğrenç bir insansın. Dudaklarından döküldüğü an, o yine muhteşem cümle, yemin ediyorum pelte gibi oldum karşısında, "bu akşam balık pişireceğim yine size, bu akşam yine bizdesiniz." Ağladım ya içten içe. Ağladım ama kendimi de ağırdan sattım. "Bakarız ya" dedim, "bir duruma bir bakayım da ona göre şey yaparız, ben bir Özlem'e sorayım, bakalım bir işi var mı acaba, ne bileyim, öyle olsun madem" dedim. Vallahi iyi dedim. Sonra koşu koşu Özlem'in yanına koştum parkta gizli gizli. Haykırmalı ağlayarak anlattım durumu. "Mahir bizi yine bu akşam balığa çağırıyor, Allah'ım çok mutluyum, sana soracağım ayağına geldim, Allah'ım çok mutluyum" dedim. Mahir'in yanına döndüm. "Bir işi yokmuş yea" dedim. "Ben gerçi bu akşam köşemi yazacaktım ama, onu yarın da yazarım" dedim. Daha da neler dedim. Durduramadım ya kendimi. O kadar çok şey dedim ki yerli yersiz. Çok konuştum. Sonra evlere dağıldık, zaman geçmek bilmedi, akşam oldu, Mahir'lerdeyiz. Cennet ya, cennetim benim Mahir. Ne balıklar, ne balıklar ama. Rakılar, şalgamlar, mezeler. Çocuklar için ise ayrı lütfen balık. Ben tam bir ay olduğum için çocukların balığından da yemek istedik. Mahir, "ben çocuklar yesin diye ona beş yüz lira ayrı para verdim, ama ye bence biraz, fazla zaten çocuklara o" dedi, onu da yedim. Yiyorum ya. Durduramazcasına yiyor, içiyorum. O kadar iğrenç bir insanım ki. Ama çok mutluyum. Varsın iğrenç olayım. Mutlu olayım da gerisinin hiçbir önemi yok bence. Yedik içtik, karnım tıka basa doydu, çocukların da uykusu geldi, vedalaştık, evimize geri döndük biz sonra. Gece Sultan aradı Özlem'i. Özür diliyor. Vay efendim, Mahir ağzından kaçırılmış da, balığa beş yüz lira verdiğini söylemiş de, çok ayıpmış da, bilmem neymiş de bilmem neymiş. Ya ben, öyle bir arsız insanım ki, balığa iki trilyar versen benim umrum olmaz. Banane mına koyiim, vermeseydin. Ben mi dedim ver diye. Hayret bir şey. Neyse, güldük ettik. Sultan zaten beni tanıyor. Biliyor yani karakterimi. Konu öyle kapandı. Gece üç gibi, el ayak çekilince, herkes derin uykulardayken, ben bu mevzuyla bir takıldım aga, olamaz böyle bir takılma. O rakıların üzerine evde de içmeye devam etmeyeydim iyiymi. Takıldım çıkamıyorum mevzudan. "Hava mı atıyor lan bu bana acaba beş yüz liralık balığıyla" diyorum. "Balık da balık olsa, datsız duzsuz bir şeydi, ben senin balığına mı kaldım" diyorum. "Alpaz Erdem'im lan ben, benimle düzgün konuşacaksın" diyorum. Acayip yükseldim. Elim telefonuma gitti. IBAN'ı kayıtlıydı bende. Beş yüz lirayı şak diye gönderdim. Açıklama kısmına da, "o balıklar senin g.tüne girsin" yazdım, uyudum. Ertesi sabah, Sultan aradı yine Özlem'i. Mahir'i ambulansla hastaneye kaldırmışlar. Hastaneden arıyor. Mahir sabah gönderdiğim parayı ve açıklamayı okuyunca kalp krizi geçirmiş. Hayır çok da içli bir insan, böyle laflara gelemez. Sultan'ın Özlem'i bu konuyla ilgili aradığından hiç haberi yokmuş. Önce mevzuyu anlayamıyor, Sultan'a soruyor, Sultan da anlatınca, "ya böyle böyle konuştuk biz Özlem'le, mevzu o galiba" der demez, Mahir kalbini tutmaya başlıyor. Hastaneye zor yetiştiriyorlar. Kalbini tutmasaymış kesin ölüyormuş zaten. Velhasılkelam, o günden beri Mahir benimle kesinlikle konuşmuyor. "Ben öyle bir insan mıydım, beni öyle bir insan olarak mı gördün" diyor. Locamı da iptal etti bu arada. Bari locamı iptal etmeyeydin g.t. Ben balığı her türlü yerim ama locayı bir daha bulamam. Pissin işte pis. İnsan böyle mi cezalandırılır. Nefret ediyorum ya şu an senden. Bari sponsorluğunu geri çekmeyeydin oyunlarımıza.

æ Hoşça kal.

**"kendimi
durduracak
değilim"**
Fırat Bu

Firat Budacı

BU AŞKI SÖKÜYÖRÜM

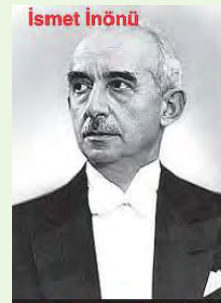
Söküyorum

Ne yapacaksın öfkeni
bedenine sığdıramıyorsan?
Haksızlığa uğradığını,
yanlış anlaşıldığını,
değersizleştirildiğini, yok
sayıldığını düşünüyorsan ne
yapacaksın? Anlaşılmıyor
olmanın hıncı seni şiddete

sürüklüyor. İçinde yaşadığın, daha konforlu olsun diye her gün uğraştığın yapıyı bozmak istiyorsun. En yakınındaki şeyayı fırlatarak öfkeyi bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Durduramadığın öfken, ana gemiden fırlayan savaşçı filo gemileri gibi uzay boşluğuna dağılıyor. Öfkeni şeyaya yükleyip parampaçca etmek istiyorsun. Bu gösteride tek başınasın. Fırlattığın şeyayı da hedefini de sen belirleyeceksin.

Öfkenin büyüklüğüyle sergilediğin gösterinin büyüklüğü arasında her zaman doğru orantı olmayabilir. Mesela telefon fırlatırken -yaşadığın büyük öfkeye rağmen- devri değil koltuğu seçiyorsan mantığın hâlâ devrede demektir. Telefon, henüz yaşanmış kavgaların aracı olduğundan seçilen ilk kurbandır. Öfkenin en

tepede olduğu anda, telefonu masaya bırakıp duvara başka bir şey fırlatıyorsan sahtekâr bir coşku yaşıyor olabilirsin. Bardak, “kavga sonrası fırlatılan eşyalar” listesinde en iyi tercihlerden biridir. Telefona göre hem ekonomiktir, hem de fırlattığın yerde parçalandığından öfkenin ruhuna uygun bir devamlılık sağlar. Minder, çakmak, kumanda gibi eşyalar ise öfke gösterisinde oldukça zayıf tercihlerdir. İsmet İnönü, James Dean ya da AKP’li vekil Zülfikar İzol gibi masa da yumruklanabilir. Havanıza bağlı; ilk ikisi gibi tarihe geçebilir ya da sonuncusu gibi serçe parmağınızı kırabilirsiniz. Duvar yumruklamanın da öfke tarihinde yeri olduğunu biliyoruz, ama eşya fırlatmak ya da masa yumruklamak gibi etkisi ispatlanmış kalkışmaların yanında, deprem yönetmeliğine uygun bir binayı dövmeye çalışmak çok akla yatkin durmuyor. Masanın üzerindeki eşyaları tek elle süpürüp etrafa saçmak ise, bir öfke gösterisinden çok ‘Hollywood tipi ani seks’in başlangıcı atagına

daha çok yakışıyor. Bir de eşya tekmelemek var. Ben çok tavsiye etmiyorum. Eşya tekmelemek, eğer söz konusu olan üçlü koltuk gibi büyük bir parçaysa, öfkeye dair hiçbir iz bırakmadan salt acıyla baş başa kalmaktan başka bir işe yaramıyor. Görüldüğü üzere öfkemizi görünür kılmak adına

The image is a composite. On the left, there is a black and white portrait of James Dean, looking slightly to the side with a serious expression. Above his head, the name 'James Dean' is written in a red, serif font. Below the portrait, the name 'Fırat Budacı' is written in a red, serif font. To the right of the portrait is a white door with a silver handle, set against a light-colored wall. The right half of the image has a solid green background. Overlaid on this green background is white text in a sans-serif font, arranged in a paragraph. The text reads: 'çok sayıda alternatifimiz var. Geçen hafta sevgilimle telefonda kavgaya ettikten sonra, ben, bütün bu alternatiflerin dışında bambaşka bir şey denedim: KAPI SÖKMEK. Hangi saikler beni bu ilginç öfke nöbetine sürükledi, bilmiyorum. Telefonu kapattım, bir süre evin içinde dolandım, kendi kendime söyledim ve sonra gidip salonun kapısını söktüm. Kapı, söktükten sonra fırlatılabilecek bir eşya değil, kucağınızda kapıyla öfke gösterisine

devam edemiyorsunuz, yapabileceğiniz tek şey kapıyı usulca duvara dayamak. Görüntü, bir kavganın şiddet gösterisinden çok ev tadilatına benziyordu. Oldukça zanaatkar bir öfke patlaması yaşamıştım. Kapı sökerken ne

düşündüğümü hatırlamıyorum, sadece söktüm ve duvara dayadım. Denemek isteyenler için bu için çok zor olmadığını söyleyebilirim; kapıyı iki tarafından tutup menteşelerinden kurtuluncaya kadar yukarı itmeniz yeterli, sonrasında kapıyı duvara dayamanın içgüdüsel bir hareket olduğuna inanıyorum. Kavganın sonrasındaki sökümü, her ne kadar manasız gibi görünsün de lego tipi modern bir öfkeyi karşılayabilir diye düşünüyorum. Bir öfke nöbeti olarak yaygınlaşırsa kendi anlamını bulacağını düşünüyorum: Söz bitti, artık evi söküyorum.

Takıyorum

Kapı iki gün duvara dayalı kaldı. Çeşitli denemeler sonrası tek başına kapı sökülebileceğini, ama asla takılamayacağını öğrendim. Kapı sökmek öfkeyle başlar sakinleşmeyle sonuçlanır. Takmaya çalışmaksa tam tersidir; sakin başladığınız eylemden (alt ve üst menteşeyi asla aynı anda tutturamadığınızdan) bozgun ve öfkeyle ayrılırsınız. Kapıyı takmak için mutlaka ikinci bir kişiye ihtiyacınız vardır. Eğer aranız düzelmişse, uğruna kapıları söktüğünüz kişi size yardımcı olacaktır:

- Üst tamam aşkım, alt denk geldi mi?
- Evet denk geldi.
- İşte bu kadar!

mustafa SATICI

FURKANÖZÇOBAN

ÖZER AYDOĞAN

Cahil ve Ötesi

Ya tamam ona buna cahil diye diye artık cahilliğin de bir olayı kalmadı. Hepimiz cahiliz. Tabii ki herkes her konuda her şeyi bilmek zorunda ya da her şeye hakim olmak zorunda değil AMA cahillik bir yaşam biçimi bence. Cahil birey öğrenmeye kapalı bireydir, cahil birey her şeyi kendisinin en iyi bildiğini düşünür, cahil birey bilime milime çok takılmaz.

Bakın ülkemizin başkentini uzuuuuun yıllar boyunca yöneten, sağa sola dinozorlar, robotlar yerleştiren bir birey var. Bence kendisi ülkemizin yetiştirdiği en değerli trollere bir. Trollüğüne saygım sonsuz fakat, bir deprem sonrasına bile "Bunun arkasında Amerika ve HAAARP teknolojisi var, araştırdım vallahi de öyle" diye tivitler atabiliyor. Buna inanıyor büyük ihtimalle. Çünkü cahil. Çünkü bilime, bilgiye, gerçeklere inanmak istemiyor.

Ülkede işsizlik mi var? Birileri "Açız eve ekmek götürüyoruz" mu diyor. Aynı zihniyet hemen hızlı bir şekilde online oluyor. "Ben bunu abartılı buldum" diyebiliyor. Hemen ne yapıyoruz? Keyiflenmek için çay içiyoruz... Çayı demlediniz mi? Artık açsanız çay içersiniz. Tamam onu da geçtim. diyelim ki çay içip doyabiliyoruz. Ya dağıtılan çayların üzerinde 200 gram yazıyor, vatandaş ölçmüş, o çayda da 180 gram çay var. Birisi hemen %10 sakalını almış, komisyonunu kesmiş. Neden mi? Çünkü ülke komisyonlar üzerinden, alınan sakallar üzerinden, spot araziler üzerinden şahsi olarak kalkınıyoruz. Tabii şimdi kalkınma şahsi olunca, bireylere de laf söylemek düşmez. Şahsi olarak zenginiz, şahsi olarak yurt dışında sokak kapatık, dükkan kapatıp alışveriş yapabiliriz. İmkamınız varsa neden olmasın? Tabii ki yapacağız. İtibardan vazgeçeceğimize gerçeklerden vazgeçeriz daha iyi haliyle... Neyse efendim işte gördüğümüz gibi ortamlarımız bu şekilde... Bir de bununla da kalmıyoruz, ona buna atarlanıyoruz sürekli. Şöyle bir şey dikkatimi çekti. Hep biz haklıyız, hep başkaları haksız. Ne kadar da tutarlı değil mi? Ya maden en haklı ülke biziz, neden sürekli zordayız, dardayız? Deprem vergilerinin nereye gittiğini filan da soracak değilim. Tabii ki en güzel şekilde çarçur edildiler. Ona buna paketleniler. İstanbul'dan İzmir'e gitmek için bile, hani diyoruz ya yol yabdılar, e tamam da o yoldan geçmek de 500 lira... Yani hem parasını verdik, hem de kullanırken parasını veriyoruz. Ne kadar güzel bir uygulama. Peki bizim paralarla ne yapıldı, her geçişte 500 lira emizleniyorsa bizden, bu işte bir iş var. Kesin dış güçler...

Tamam dış minnakları da bir kenara bırakalım. İç minnaklara bakalım biraz da... Yahu aklımın almadığı da değil, tam tersine çok mutlu olduğum bir durum var. Mecliste daha konuşamayan, yazı yazamayan vekil var. Kalite o seviyede. Vekilim konuşmıyor ama ona buna seri hakaret edebiliyor. Tak yaptığı şey liderini pohpohlamak. Zaten gazetecilerimiz filan da pohpohun kralını yapıyor artık. Yani ne yalan söyleyeyim evde erotik video filan izlemek istiyorum bazen. Hani yaşıma da geldi artık. Birisinin bana "Kaen sen bu videoyu izleme ya" demesi filan da dokunuyor ama neyse ki devletimiz sağ olsun tüm içerikler engelli. Tüm istenmeyenler (kime göreyse artık o istenmeyenler) yasaklı... İşte bu ahval ve şerait içinde erotik bir şey izlemek istersem açıyorum Siyenen'i, açıyorum Ahmet Hakan'ın programını filan. Yahu onca yıllık yoğurtçuyum böyle maya görmedim. Nasıl bir ortam tarif edemem. Televizyonun sesini kısasam bile sürekli ekrandan voccuk voccuk diye sesler geliyor.

İşte böylesi harika bir ülkede yaşamak, her gün, hem de şansına yaşamak, o kadar değerli ki, hayatlarımızın farkına bakalım. Sevelim sevillelim. Çünkü okuma yazması olmayanlar bile vekil olabiliyorsa, bizim çok güzel yerlere geleceğimiz garanti.

ENGİN ERGÖNÜLTAS

"Ne söyler bu türküler/ Bomboş ovalardan geçen trenler"

Necati Cumalı

Yukarısı için şiir ararken tekrar rastlayınca birden hatırladım; (üstteki Necati Cumalı'nın şiiri) devamı şöyle; " (...) Bir kere Menemen'den/ Kolları kelepçeli bir adamla/ Bir candarma oturdular yanıma/ Manisa'da indiler." Tam da öyle olurdu. Uzun tren yolculukları. Boş ovalar. Birileri biner, birileri iner. Tam ortasından küçük bir parçasını seyrettiğin hayatlar. Bir kısmına tanık olursun. Kederi, muamması. Baş, devamı yok. Hikâyelerinin ucunu sonrasını zihninden tamamlamaya uğraşırken tren durur. Başka başka insanlar bavullarını üst raflara yerleştirip tam karşına geçip oturur. Hikâyeler birbirlerine dolanır. Hele üç gün üç gece süren o Fransa yolculukları... Öğrenciyken mecburen yaptığım. (param anca ona yetiyor) Sirkeci'den kalkan o kara tren. Buharlar... Aynı bir küçücük odanın içinde uyuyorsun uyanıyorsun, uyuyorsun uyanıyorsun. Günlerce. Pencerelede sadece manzaralar günbatımları, şafaklar değişmiyor; ülkeler; hatta sistemler... Komünizm henüz var. Uzun uzun neredeyse yere değen kalın ağır paltolu, şapkaları kızıl yıldızlı Bulgar kontrolörler biniyor. Ülkelerden ülkelere... Aynı oturma odasında çeşit çeşit insanlar.

Necati Cumalı
1921-2001

Lisanlar, kıyafetler... Durmadan değişiyor. Sen sabit. Başka milletlerin kendilerine has tam da anlayamadığın farklı hüznün çeşitlerini barındıran boş istasyonlarda duruyor. Geceyarıları.

("Bir erganun âhengi yayılmakta

derinden/ Duydumsa da zevk almadım İslâm kederinden" diye yazmıştı Yahya Kemal--ben bir miktar zevk de almıştım, yalan olmasın-- "erganun" dediği "org" üstadın) Gece. Soluk ışıklar. O düdüğü. Yeniden hareket ediyor. Fonda o hipnotize edici tıkırtı. O hep var. Üç gün üç gece aralıksız o tıkırtı. Trenin kalp atışları. Alnın cama dayalı, gözünü açıyorsun; bir ormandan geçiyoruz. Karanlığın içine lapa

"Kısmetli Kız Okuyan Kadın" Edward Hopper 1882-1967

lapa karlar yağıyor. Tekrar dalıp uyandığında ağaçlar arasında bir şatonun kuleleri. Bir nehirle paralel, suda ay ışığı... Geceler gündüzler boyu uyku uyanıklık arası bir hal. Ne tam uyuyabiliyorsun ne de tam uyanıksın. Sanki olan biten, seyrettiklerinin hengâmesi/şamatası/ gulgulesi normal bir şeymiş gibi bir de her daldığında kısa kısa rüyalar. Bazen uyanıp gözünü araladığın yer, yarım bıraktığın rüyadan çok daha rüyaya benziyor. Ama hepsi

içiçe. Sanki aynı hamurdan. Geceyarısı boş köy yolunun sokak lambaları. Direkler akıyor. Çıplak ağaçlar. Camda yağmurun verev çizgileri. Uyuma pozisyonunu değiştirip gözlerini tekrar

Döneme ait bir Bulgaristan afişi

yumuyorsun. Bazen uyanıyorsun, bu sefer tren boşalmış. Bomboş. Senden başka hiç kimse yok. Tren bilmediğin bir ülkede karanlığın içinde sarsıla sarsıla gidiyor. Bir korku filmi atmosferi. O da oluyordu her seferinde, yolculuğun bir yerlerinde. Sebebini bilmiyorum. Çok farklı şeyler de oluyordu.

Gündüzleri kimi bölgelerde tren o bölgenin bir banliyö treni görevini de yapıyordu. Sen hala uyurken sabahın köründe ortaokullular tıklım tıklım dolduruyor her yanı bir kısmı ayakta. Başka dilden itişip kakışıyorlar. Gülüşüyorlar. Tren sahnesi bir filmde dahi çarpar bizi. Film hemen bir başkalaşır; bir sihir edinir. İçimizde bir yeri kıpırdatır. Uzaktan çekilmiş; boş vadide dumanları üstünde ilerleyen incecik bir tren. Kara bulutlar. İstasyon da hakeza. Her şeyiyle bir hüznün makinası... Garlar... Gar lokantaları. Tren düdüğü... Adı yeter. "Garibim;/ Ne bir güzel var avutacak gönlümü;/ Bu şehirde;/ Ne de bir tanıdık çehre;/ Bir tren sesi duymaya göreyim;/ İki gözüm/ İki çeşme." Büyük şairimiz

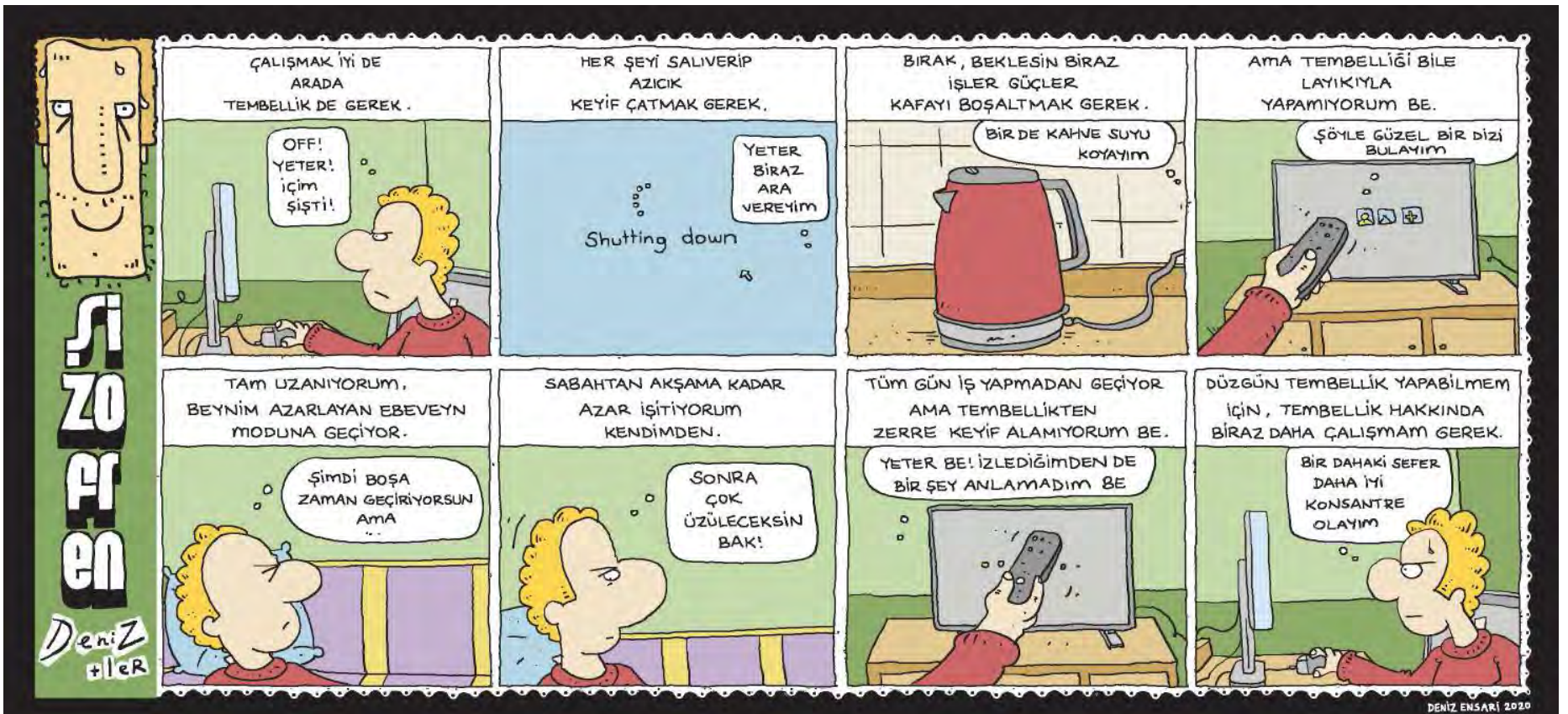

Hans Baluschek 1870-1935

Orhan Veli böyle yazmıştı... Herneyse, Sonbahar insanı yollara çağırır... Trenlere, otobüslere... Hatırlayışım ondan.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

DENİZ ENSARİ 2020

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda

www.uykusuzdukkani.com.tr

UYKUSUZ DÜKKAN

erhan gÜnes

Osman Şahir

Haftalık Mizah Dergisi | 11 KASIM 2020 | Sayı: 687

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BAŞIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ARKADAŞLAR TAKİP EDİN BENİ, İEMEN ŞURADAKİ EVE GİDİYORUZ. NASI, SİPARİŞLER SAĞLAM DI MI OKAN?

ACCAİP EĞLENİCEEZ, SİZİ SALİH ABİ'YLE TANIŞTIRICAAM

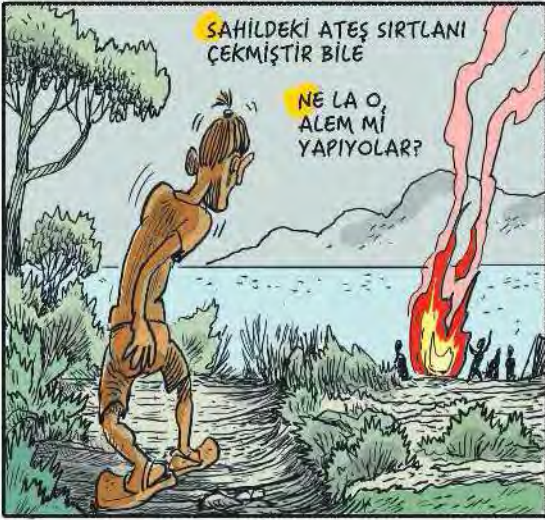
AHH KAFANI, TAYMINGİNİ SKİİM SENİN OLTAN NİYE YOL VERDİN ORTAM'A! NE BİLİİM İBNE OYALIYO SANDIYDIM AHHH ULAN GİTTİ GÜZELİM MANİTALAR, SİPARİŞLER AHH!

VAY KOÇUM BENİM, PASAJDAKİ DÜKKANDAN RAKI HA! SAHİLDE SIKI Bİ ATEŞ YAKIP ÇOŞALIM HADI

DAYI NE ADAM SIN YAA

AABİ GELSENİZE KOCA EV VAR BURDA, YAŞLI ADAMIN EVİNDE NAAPICAAZ??

SEN NE DİYOSUN

SAHİLDEKİ ATEŞ SIRTLANI ÇEKMIŞTIR BİLE

NE LA O, ALEM Mİ YAPIYOLAR?

HARI HAARI HARI KRİŞNA

AHA! ÇAKAL YEME GELİYO, HADI DAHA ÇOŞKULU, ÇILGINLAR GİBİ

GOA AMBİANSI HADİİ!

DENİZE GİRELİM MİLLET! HARI KRİŞNAA

BEN TEKNEYLE AÇILICAAM, BUYURSANIZA, AKVARYUM KOYUNA GİDERİZ DENİZE GİRERİZ. EMRİNİZDEYİM

YOK KARDEŞ BİZ ALMAYALIM. TANIŞIYOR MUYUZ?

HATAMIZ OLDUYSA AFFOLA BE AABİ, BEŞER ŞAŞAR ŞAŞMAZ BEŞİR, DÜŞMAN KAMPINDAN DEĞİLİZ Kİ, NÉTİCEDE AYNI SAFTAYIZ. ŞİMDİ AYRI GAYRI DEĞİL BİRLİK OLMA ZAMANIDIR DI MI?

AYNI SAF MI? HO HOYT!

AYNI SAFTA OLUP DA NASSI SIRTAN HANÇERLEDİĞİNİN BELGESİNİ GÖSTEREYİM SİZE, BUYRUN

BU NE YAA!

YUH, İHANETE BAK

TABİİ BU SIRA ORTAM'IN TROL AVCISI SOSYAL MEDYACI BARBO BOŞ DURMAMIŞ SANAL ALEME SALMIŞTIR HABERİ

BURADA GEZİ GAZİSİ EDASINDA

BURADA DA TEŞKİLATIN İZMİR İL BAŞKANIYLA

ÇAKMA GEZİCİ OLTAN TROL ÇIKTI
TAM 25 KİŞİLİK ÇAKMA HESABIN SAHİBİ. İŞTE LİSTESİ VE PAYLAŞTIĞI YALANLAR DOLANLAR İFTİRALAR

EGENİN EVLAD-I ECDADI
Akıllı olmayan ya skfirir gider, yahut...

GÜVENEMEYECEĞİMİZ, YANAR DÖNER TİPLERLE İŞİMİZ OLMAZ BİZİM, AL KAYIĞIN SENİN OLSUN

HADI DENİZE GİRELİM

BİTTİM BEN BİTTİM!

RAKİ NASI AMA SALİH AABİ!

SÜPPER

ALACAĞINIZ OLSUN ULAN! SİZE GÜNÜNÜZÜ GÖSTERMEZSEM BEN DE ADAM DEĞİLİM